Divendres 30 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 14,1-6): I s'esdevingué que, Jesús havent entrat en la casa d'un cap dels fariseus un dissabte a menjar, ells l'observaven. I heus aquí que un home hidròpic era davant d'ell. I adreçant Jesús la paraula als doctors de la Llei i fariseus, digué: «¿És lícit en dissabte curar o no?». I ells callaren. I ell, agafant-lo de la mà, el curà i el despatxà. I a ells els digué: «Qui de vosaltres, si el fill o el bou cau a un pou no l'en treu de seguida en dissabte?». I a això no podien respondre-li res».

© Albada Editorial / evangeli.net

«¿És lícit en dissabte curar o no?»

Mn. Darío Gustavo GATTI Giorgio ISSDSch
(Rosario, Santa Fe, Argentina)

Avui l'Evangeli ens deixa veure Jesús: ferm com un bou, mansuet com una ase. Es troba a la casa d'un important fariseu; és un dissabte. «Ells l'observaven» (Lc 14,1). En aquest ambient de judici, Jesús mira davant seu un home hidròpic, i la seva pregunta és directa: «¿És lícit en dissabte curar o no?» (Lc 14,3). Pregunta que repta la rigidesa de la llei en favor de la compassió, també del cor. La llei del dissabte, com el nostre diumenge, era destinada al descans i la santificació, i havia esdevingut una càrrega. Jesús, en posar la comparació amb el "fill o el bou que cau", ens mostra la incoherència dels qui, preocupats per llurs possessions, les rescatarien sens dubtar, mentre que ajornarien (en dissabte) la guarició d'una persona.

Un que fou rescatat d'un pou és Saule de Tars. Imaginem-nos el que ell diria en la seva acció de gràcies. Fent ressò amb unes paraules del Papa Lleó XIV: «Mentre agraïm al Senyor la crida amb la qual transformà la seva vida..., li demanem que sapiguem conrear i difondre la seva caritat, tot fent-nos proïsme els uns dels altres». Sant Beda interpreta el bou i l'ase com «els pobles jueu i gentil, cridats a ser alliberats del pou de la concupiscència». Jesús rescata tots, sense importar la nostra condició i el dia. Essent "Fill", recordaria aquella nit a Betlem, amb la tendra mirada de Maria i Josep, on un bou i un ase el contemplaven; aquest nen que venia a treure'ns del pou del pecat, a tots i per sempre. Avui, ens anima amb ulls de misericòrdia, a contemplar les persones abans que les coses, prioritzar la vida, tots els dies.

La guarició d'avui, i la paraula de Jesús, ens interpel·len: les nostres normes, tradicions o comoditats, ¿ens impedeixen veure les necessitats dels altres? La taula —símbol i sagrament de comunitat i vida eucarística— a la que hi som tots convidats, reflecteix una profunda veritat: la nostra vida té una vàlua

incalculable. En ella, Jesús renta els peus i se'ns dóna en aliment, i recomana: «Feu això en memòria meva» (Lc 22,19).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Aquest hidròpic va ser curat en presència del fariseu, perquè per la malaltia del cos de l'un s'expressa la malaltia del cor de l'altre» (Sant Gregori el Gran)

- «El camí per a ser fidels a la llei, sense descuidar la justícia, sense descuidar l'amor, és el camí contrari: des de l'amor a la integritat; des de l'amor al discerniment; des de l'amor a la llei. Aquest és el camí que ens ensenya Jesús» (Francesc)

- «(...) Els règims la naturalesa dels quals és contrària a la llei natural, a l'ordre públic i als drets fonamentals de les persones, no poden realitzar el bé comú de les nacions on s'han imposat» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.901)

Altres comentaris

«I ells callaren»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui centrem la nostra atenció en la pregunta punyent que Jesús adreça als fariseus: «¿És lícit en dissabte curar o no?» (Lc 14,4), i en la significativa anotació que fa sant Lluc: «I ells callaren» (Lc 14,4).

Són molts els episodis evangèlics en els quals Nostre Senyor retreu als fariseus llur hipocresia. És notable l'interès de Déu per deixar-nos clar fins a quin punt li desagrada aquest pecat —la falsa aparença, l'engany vanitós—, que se situa a les antípodes d'aquell elogi del Crist envers Natanael: «Aquí teniu veritablement un israelita en qui no hi ha engany» (Jn 1,47). Déu estima la senzillesa del cor, la ingenuïtat de l'esperit i, ben al contrari, rebutja amb energia l'enrevessament, la mirada tèrbola, l'ànim doble, la hipocresia.

Allò que resulta significatiu en la pregunta del Senyor i en la resposta silenciosa dels fariseus és la mala consciència que aquests tenien en el fons. Allí jeia un malalt que cercava de ser guarit per Jesús. El compliment de la Llei judaica —mera atenció a la lletra amb el menyspreu de l'esperit— i la presumpció buida de llur conducta irreprotxable, els mena a escandalitzar-se davant l'actitud del Crist que, endut pel seu cor misericordiós, no es deixa lligar pel formalisme d'una llei, i vol retornar la salut al qui n'estava

mancat.

Els fariseus se n'adonen que llur conducta hipòcrita no és pas justificable i, per això, callen. En aquest passatge resplendeix una lliçó molt clara: la necessitat d'entendre que la santedat és seguiment del Crist —fins al ple enamorament— i no un fred compliment legal d'uns preceptes. Els manaments són sants perquè procedeixen directament de la Saviesa infinita de Déu, però és possible de viure'ls d'una manera legalista i buida, i és aleshores quan té lloc la incongruència —veritable sarcasme— de pretendre seguir Déu per acabar anant darrere nosaltres mateixos.

Deixem que la senzillesa encisadora de la Mare de Déu s'imposi a les nostres vides.